

lingen eller en tilsvarende handling efter dansk ret kan medføre højere straf end fængsel i 4 år.

Derimod er udlevering af egne statsborgere ikke omfattet af de udleveringstraktater, Danmark har indgået, og efter fast praksis sker der da heller ikke udlevering af danske statsborgere til andre lande end de nordiske.

I overensstemmelse hermed er der i § 2 i det foreliggende lovforslag optaget et forbud mod udlevering af danske statsborgere.

Ved ratifikationen af den europæiske udleveringskonvention, hvorefter en kontraherende stat er berettiget til at afslå udlevering af sine egne statsborgere, er der fra dansk side afgivet erklæring i henhold til konventionens artikel 6, stk. 1, (b), om, at begrebet „statsborgere“ for Danmarks vedkommende bestemmes som omfattende personer, der har statsborgerret eller bopæl i Danmark, Finland, Island, Norge eller Sverige. Tilsvarende erklæringer er afgivet af Norge og Sverige.

Danmark kan således efter konventionen afslå ikke blot anmodninger om udlevering af danske statsborgere, men også anmodninger om udlevering af personer, der uden at være danske statsborgere har bopæl her i landet, eller af personer, der har indfødsret eller bopæl i et andet nordisk land, men midlertidigt opholder sig her. Alligevel er det fundet rigtigst at begrænse det absolutte udleveringsforbud i lovforslagets § 2 til danske statsborgere. I den svenske udleveringslov af 1957 er det tilsvarende forbud da også begrænset til svenske statsborgere. Det er imidlertid klart, at der ved den skønmæssige afgørelse af, om en udleveringsbegæring skal imødekommes, bør tillægges tilhørsforhold som de nævnte væsentlig betydning.

Til § 3.

Til stk. 1. I stk. 1, der omfatter såvel udlevering til strafforfølgning som udlevering til fuldbyrdelse af en straffedom, opstilles i 1. pkt. den begrænsning for udlevering, at lovovertrædelsen skal svare til en handling, for hvilken der efter dansk ret er mulighed for idømmelse af højere straf end fængsel i 1 år.

For sådanne lovovertrædelser har Danmark ved ratifikationen af den europæiske udleveringskonvention påtaget sig forpligtelse til at tillade udlevering, jfr. herved forbeholdet vedrørende konventionens art. 2, stk. 1. Denne konventionsmæssige forpligtelse gælder dog kun, såfremt lovovertrædelsen efter lovgivningen i det land, der fremsætter anmodning om udlevering, kan medføre straf af fængsel i 1 år eller mere. Denne yderligere begrænsning er det ikke fundet nødvendigt at medtage i lovforslaget.

Da det i forhold til nært beliggende lande vil kunne være hensigtsmæssigt og ubetænkeligt, at udlevering kan ske også for handlinger, som efter dansk ret kan medføre kortere frihedsstraf end angivet i 1. pkt., foreslås der i 2. pkt. optaget en bemyndigelse til indgåelse af overenskomster herom.

Til stk. 2. I overensstemmelse med bestemmelserne i de udleveringstraktater, Danmark har indgået, og med gældende udleveringspraksis fastsættes det i stk. 2, at der af myndighederne i det land, som ønsker en person udleveret til strafforfølgning, må være truffet beslutning om anholdelse eller fængsling af den pågældende for den handling, han ønskes udleveret for. I de fleste lande, hvortil der i praksis bliver spørgsmål om udlevering, vil en sådan beslutning blive truffet af en domstol, men der vil næppe i loven kunne opstilles noget krav herom; det synes nødvendigt på dette punkt at henholde sig til de kompetenceregler med hensyn til anholdelse og fængsling, som gælder i de forskellige lande.

Til stk. 3. Medens bestemmelserne i stk. 1 begrænser de kategorier af lovovertrædelser, som kan begrunde udlevering til strafforfølgning eller til fuldbyrdelse af en straffedom, indeholder stk. 3 en begrænsning med hensyn til de sanktioner, til hvis fuldbyrdelse udlevering kan ske.

Som det fremgår af bestemmelsen, er det som hovedregel en betingelse for udlevering, at dommen lyder på frihedsstraf i mindst 4 måneder, eller at den dømte i henhold til dommen eller en beslutning, der er truffet med hjemmel i dommen, skal anbringes i anstalt, og at opholdet her kan blive af 4 måneders varighed.

På dette punkt er adgangen til at tillade udlevering efter forslaget sammenfaldende med den pligt til udlevering, som påhviler Danmark efter den europæiske udleveringskonventions art. 2, stk. 1.

Ligesom efter den tilsvarende bestemmelse i § 3, stk. 2, i den nordiske udleveringslov sigter formuleringen „hvis den dømte i henhold til en beslutning, der er truffet med hjemmel i dommen“ navnlig til tilfælde, hvor der ved en straffedom er tillagt en administrativ myndighed adgang til at træffe bestemmelse om, hvorvidt den dømte skal være anbragt på anstalt eller være på fri fod under tilsyn. Udlevering vil i sådanne tilfælde kun kunne ske, hvis der af vedkommende myndighed er truffet beslutning om, at den pågældende skal anbringes i anstalt, og han kan tilbageholdes her i 4 måneder eller derover.

Da det findes rimeligt, at der med nært beliggende lande kan indgås aftaler, som fraviger den foreslåede 4 måneders grænse, er en bemyndigelse her til optaget i bestemmelsen.